

Francouzka

V Praze, dne 5. července, 7. roku Impéria

Vážený pane presidente

Jako politik bych mohl odpovědět, že Váš otevřeně kritický projev na půdě Kongresu byl přímým vměšováním do záležitostí nezávislého státu. Jako člověk Vám však říkám: Buďte rád, že naše interní politika nese JENOM znaky fašismu. Neboť ten, přes svou ke zrůdnosti dovedenou podobu, byl alespoň vytvořen lidmi...

S veškerou úctou, Petr I.

Nicolle Molyneux: Neodeslané dopisy

Tisková konference byla očekávána s napětím. Bylo to poprvé, kdy se nový režim zavedený před pěti lety v České republice otevřel světu. Převrat tehdy udeřil jako blesk. Do dvou dnů se ze státu, jevícího opatrnou snahu o integraci s Evropou stal izolacionista, jehož paranoické tajnostkářství by mu mohla závidět i severní Korea. Smlouvy byly vypovězeny, cizinci, pokud neodpřísáhli věrnost režimu, také. Jediné, co ukazovalo alespoň nějaký život, byl zahraniční obchod. Dovoz spotřebního zboží a některých potravin, jednání o licencích na vysílání hudby a filmů. Víc nic. Ke všemu, veškeré zboží se překládalo na hranicích, do vnitrozemí se nikdo nedostal.

Rozvědky hanebně zklamaly. Odposlech rádiového provozu prokázal čilé komerční vysílání, ze kterého však zmizely všechny politické informace. Letouny přelétající nad územím ani družice neukázaly žádnou dramatickou změnu v životním rytmu. Osobní i nákladní doprava všech druhů byla stejně hustá jak předtím, zemědělské práce probíhaly bez výkyvů... Zbyla jediná možnost - poslat pozorovatele. Avšak agenti, kteří se jakýmkoliv způsobem pokusili překročit hranici, byli nejpozději druhého dne předáni hlídce na některém z hraničních přechodů. Jejich výpovědi se v ničem nelišily. Dříve než stačili cokoliv zjistit, byli odhaleni obyvatelstvem a předáni policii. Pak byli okamžitě, bez jakékoliv formy výslechu, vyhoštěni...

Richard Peterson se na své židli zavrtěl. Pak se rozhlédl sálem. S většinou kolegů se setkal již v tiskovém středisku, takže jim jen kývl na pozdrav. Hledal ve skupině člověka, o kterém měl zprávu, že se určitě ukáže.

“Zdravím vás, pane Cartney. Jak vidím, CIA se také nespolehá na zprávy z druhé ruky.”

Peterson se otočil jako blesk. Rus, kterého celou dobu vyhlížel, seděl přímo za ním. Přemýšlel. Nebylo to tak dávno, co si navzájem posílali nejrůznější lži, s cílem poškodit

snažení či alespoň pověst vlády toho druhého ve světě. Stále byli konkurenty, ale doba se změnila a jejich místa na konfrontační linii obsadili mladší. Dnes mohl s protivníkem mluvit a něco se dozvědět. Proto odpověděl “máte pravdu, pane Stěpanove. Přímé informace jsou vždy nejlepší. Zvláště, když se jedná o první zprávy po pěti letech.”

“Ano. Slyšel jsem něco o tom, že vaše hochy vystěhovali hodinu po vyhlášení výsledků voleb.”

“Vy jste nedopadli o nic lépe.”

“Nikdo nedopadl lépe. Nikdy bych to do Čechů neřekl. Přesto se nám podařilo něco zjistit.”

“Co.”

“Takové informace se obvykle draze platí. Ale tohle není obvyklá situace. Víte, kdo je vůdcem vítězné strany?”

“To tedy k sakru nevím.”

“V současné době mu může být asi osmadvacet let. Hledali jsme si o něm informace už v době, kdy jeho strana měla sotva tříprocentní volební preference. Jediná věc, kterou se do té doby proslavil, byl pokus vydávat fotomontáž křížníku z Hvězdných válek za skutečné UFO.”

“Taková nula? Četl jsem jejich volební program. Sbírka populistických žvástů, spravedlnost a důstojný život pro všechny, zvýšení významu státu ve světě. No, zvláště to poslední se jim nějak nepovedlo.”

“Pětiletá totální izolace... Zajímalo by mne, odkud brali všechny ty suroviny, kterými platili za zboží. Kromě uhlí není v Čechách nic, co by stálo za řeč.”

“Snad se to dozvíme. Vyslanec právě přichází.”

Ozvala se fanfára. Několika sekundový úryvek z Dvořákovy symfonie č. 9 E moll doprovodil vyslance na cestě k řečnickému pultu. Vyslanec vypadal docela obyčejně, na ulici by ho každý přehlédl. Snad byl až příliš mladý na svůj post. Došel k pultu, přelétl očima shromážděné zpravodaje a řekl: “Dámy a pánové, jménem Jeho veličenstva Petra I. vás vítám na této první, a doufám, že ne poslední tiskové konferenci. Prosím, ptejte se.”

Chvilí bylo ticho, až moc nezvyklé. Jako by snad zkušené novináře dokázala taková maličkost rozházet. Peterson, jehož primárním cílem nebyla reportáž, se mohl rozhlížet a sledovat reakce okolí. Nikdo nic. Pak, konečně, se zdvihla mladá žena z kraje druhé řady a pravila: “Nicolle Molyneux, APF. Pane vyslanče, tituloval jste hlavu státu jako vladaře. Znamená to, že jste se vrátili k monarchii? A pokud ano, k jakému typu. Absolutistická, nebo konstituční?”

“Jistě, monarchie zní lépe jak diktatura. A pokud jde o druhou část otázky, parlament byl nahrazen sborem jmenovaných okresních správců. Snad bychom to mohli nazvat kompromisním řešením.”

“Ian Cook, BBC. Mohl byste nám přiblížit vaši organizační strukturu blíže?”

“Naše politické uspořádání zhruba kopíruje klasický feudální systém, avšak zjednodušený a přizpůsobený na podmínky rozvinuté industriální společnosti. Pokud bych měl srovnávat obdobné funkce, pak starostovi vesnice nebo městského obvodu odpovídá zeman. Starosta města je baron. Hrabě odpovídá za okres a zasedá v říšském sněmu. Další stupně zůstávají v záloze a samozřejmě, všechny funkce se předávají v rodině z rodičů na děti.”

“Co lidská práva? Zavedli jste i nevolnictví?”

“Ne. Ne v tom klasické smyslu slova. Každý říšský občan má právo svobodně si zvolit zaměstnání, místo pobytu, partnera, prostě cokoliv. Každý má právo na vše, co nenarušuje práva jiného občana. Pokud je ovšem výrazněji naruší - krádeží, vraždou a podobně, ztrácí občanská práva a v nápravném pracovním táboře se z něj stává dočasně nevolník.”

“A politická pluralita?”

“Vzhledem k tomu, že mocenské posty jsou dědičné, jsou veškeré politické strany zbytečné. A do TĚTO záležitosti si nenecháme od nikoho mluvit. Pokud vám záleží na předešlé politické garnituře, dostali odstupné a podle svých schopností si buď užívají doživotní rentu, nebo se vrátili do pracovního procesu.”

Rus za Petersovovými zády vstal a bez náznaků posměchu pravil: “Pavel Borisovič Stěpanov, ITAR - TASS. Pane vyslanče, není poněkud odvážné, nazývat stát s deseti miliony obyvatel ‘Říší’?”

Vyslanec se sebevědomě pousmál: “Není. Známe prostředky jak tento stav změnit. Proč poté měnit název?” A právě v té chvíli vznikl u vchodu pro účinkující nějaký šum. Pak jím prošel muž v uniformě, přistoupil k vyslanci a předal mu důležitě se tvářící obálku. Ten ji přijal a zatímco očekával další dotaz, otevíral ji. Jeho předešlá odpověď se dala vykládat dost jednoznačně, proto se téma příštího dotazu omezilo na jediné.

“Máte snad v úmyslu zahájit válku?”

“Clausewitz sice pravil, že ‘válka je pokračováním diplomacie jinými prostředky’, ale tak daleko nemáme potřebu jít. Probíhají intenzivní jednání a ... Okamžik... Ano, mohu vám jako první sdělit, že premiér Polska Wladimir Tachowski právě jménem vlády a polského lidu požádal o říšský protektorát.” Odložil depeši, kterou mu před okamžikem předal kurýr.

Kdyby právě vyhlásil válku celému světu, nemohlo je to více překvapit. Jediný, kdo zachoval klid, byl zpravodaj varšavského rozhlasu. Tiše si dělal poznámky do svého diktafonu a vypadal náramně spokojeně.

Šum se za několik minut utišil. Povstal další zpravodaj. “Jurgen Moltke, Stern. Jak tento územní zisk ovlivní vaše politické uspořádání?”

“Minimálně. Jeho veličenstvo zvolí mezi místními občany důvěryhodné osobnosti, kterým udělí patřičný titul. Přibude pouze titul knížete, coby zemského správce. Slečna Molyneux má dotaz?” vyslanec galantně pomohl váhající zpravodajce.

Dívka vstala, poněkud nejistě. Jakmile však začala hovořit, ostych z ní spadl: “Pane vyslanče, je pravda, že jste ve skutečnosti předseda říšské vlády?”

Vyslanec se na okamžik zarazil, jakoby ho samotné objevení takového dotazu překvapilo. “No, ano, je to pravda. Ještě něco?”

“A je dále pravda, že nejvyšší funkce v říši zastávají císařovi a vaši rodinní příslušníci?” Tentokrát se ptala pomaleji. Petersonovi, který ji po očku pozoroval, připadalo, že jí někdo neslyšně napovídá.

“Je to pravda, částečně. Sestra jeho veličenstva je ministryní vnitřní bezpečnosti. Funkce udělené dalším sice nejsou tak důležité, ale je skutečností, že jsou. Můžete to nazvat holdem národním tradicím. Zatím totiž po téměř každém převratu došlo k zemětřesení na postech vládních úředníků. Je však fakt, že my máme pro danou činnost nejméně pitomou výmluvu.” Hltali každé jeho slovo a v mnoha záznamnících se nediplomatické výrazy ocitly zvýrazněné.

“A jaké je tedy vaše vysvětlení? Nebo ještě lépe, srovnal byste to vaše s předchozími?” žadonila novinářka, která tušila další senzaci.

“Jistě. Tedy od začátku... Ještě tak nejslušněji se k pracovníkům minulé vlády zachovalo původní Československo. Úředníkům Rakouska - Uherska byly ponechány funkce výměnou za loajalitu k novému státu. Po druhé světové válce, v roce 1948 došlo k převratu komunistickému a to už byli úředníci vyměňováni coby přísluhovači buržoazie. V roce 1989 se zhroutil režim komunistů, nová, pravicová vláda tedy odstraňovala nebezpečí komunismu. Poslední změna? Vláda levého středu řešila korupci. Ale my tvrdíme: Komu jinému by měl vládce věřit, když ne vlastní rodině?”

Zasmáli se tomu a o slovo se přihlásil sám Peterson. Představil se a pokračoval: “Vrátil bych se k vašemu územnímu zisku. Hodláte uzavřít i nové území stejně neprodyšně?”

“Ne. Naopak, od zítřka otevíráme hranice pro všechny formy mezistátního styku. I pro špiony. Mám ale obavu, že toho moc nezjistíte.”

Sálem se rozlehla krátká vlna smíchu. A Peterson nevěřil vlastním uším. Ve vyslancově hlase bylo něco, snad pouhý náznak ironického tónu, ale stačil. Ta věta nebyla určená nějakému imaginárnímu zvědovi zde v sále. Patřila přímo jemu. A ještě někomu. Usedl a ohlédl se na Stěpanova. Rus ho sledoval, bylo zcela jasné, na co myslí. Vyslanec svou poznámku neřekl jen tak do vzduchu. Mluvil přímo k nim, tím si byl jistý zatraceně. Přetrpěl zbytek tiskovky, stejně už nezaznělo nic zajímavého. Sotva se vyslanec rozloučil a odešel, vyběhl ze sálu. Chtěl se co nejdříve dostat k internetu, předat zprávu o konferenci a ověřit si některé informace. Cestu mu ale zastoupil člen vyslancovy ochranky.

“Pan Richard Peterson?”

“Ano. Promiňte, ale spěchám.”

“To je jiná. Měl jsem vám pouze vyřídit, že vám jeho excelence nabízí soukromou audienci. Buď za tři minuty, nebo nikdy.”

“Kde?” vyletělo z něj.

“Zde v hotelu. Doprovodím vás.” Bodyguard šel první a Peterson ho následoval. Došli před dveře rezidence VIP. Ty se bez klepání otevřely. Vstoupili dovnitř a bodyguard se diskrétně stáhl. Vyslanec stál u baru a tázal se “Dáte si whisky, nebo raději koňak?”

“Whisky.”

“Se sodou?”

“Se sodou.”

Vyslanec naskládal na servírovací stůl láhev alkoholu, sifon a led. Sám dovezl vše k jednacímu stolu, namíchal dva nápoje a pokynul Petersonovi do křesla. Pak pravil: “Jsem rád, že jste dnes přišel pod svým pravým jménem.”

“Nevím o žádném falešném.”

Vyslanec se usmál. “Jistě. Pánové Alberto Tesco a Francis B. Cartney jsou pouhé stíny. Nevykládejte si to zle, ale vím o vás možná více než vy sám. Narozen 24. dubna 1943, vystudoval MIT, pracoval v JPL, od roku 1976 veden jako spolupracovník CIA, od jara 1979 agentem na plný úvazek. Musím uznat, že nejedna vaše geniální dezinformační kampaň měla na Rusy dokonalý účinek.”

“Poslyšte pane, tímhle mě neohromíte. Tyhle údaje se dají získat relativně snadno.”

“Jistěže. Co tak ale informace, že jste jako pětiletý chtěl získat obdiv o rok mladší Mary Rooseweltové, vylezl jste na skálu a pak vás z ní sundávala Národní garda? Jednotce velel už postarší seržant Harry Bardigger, v civilu majitel benzinové pumpy. Nebo snad chcete slyšet znovu, co vám na to řekl otec?”

Peterson vypadal skutečně překvapeně, ale přesto ještě řekl: “No, schválně. Co mi asi tak řekl?”

“Dicku, než budeš příště někam šplhat, tak se podívej na výšku dané věci a představ si ji jako dvakrát takovou hloubku.”

To už Peterson skutečně zalapal po dechu. Byl si jistý, že u dávného rozhovoru nikdo jiný nebyl. A otec byl příliš mlčenlivý, než aby historku dával k lepšímu někde na párty. “Co po mně tedy chcete?!”

“Všechno. Vás, celého, od hlavy až k patě u nohou. Potřebujeme vyslance ve Spojených státech a rodilý Američan, k tomu pracovník prestižní tajné služby...”

“Myslíte si, že jen tak zradím?”

“Proč taková silná slova. Nežádáme po vás žádné informace, citlivé údaje zůstanou ve vás jako za sedmi pečeti. Ale jinak, já nemyslím, já vím.”

× × ×

“Tak to se ti Martine povedlo. Zlanařit dva špióny v jednom dni je fakt gól.”

“Taky si to myslím. Ale jinak je škoda, žes tam nemohl být na tiskovce osobně. Sledovat ty překvapené obličejy, když se dozvěděli o Polsku.”

“Dovedu si to živě představit. Stát, který se pět let chová jako kus balvanu náhle ovládne třikrát početnějšího souseda. Musela to pro ně být bomba.”

“Stejně si mi nikdy nevysvětlil, proč právě Poláky první. Poslal jsi tam vyjednávat mě a spoustu dalších zářičů, ale zrovna tak to mohlo být Rakousko, nebo Slovensko?”

“Sám nevím. Snad nějaká zvrácená symbolika,” povzdechl si císař a odmlčel se. Martin se na něj zvědavě podíval. Bylo vidět, že jeho přítele něco trápí. Zeptal se proto přímo; “Děje se něco? Už i pár ministrů si všimlo, že vypadáš jako přešlý mrazem. Celý poslední týden.”

“Je to tak vidět? Je to takové... osobní. Bewagi si vzpomněl, že za fyzického života býval muž.”

“Snad to není nějaký problém. Stačí aby tvůj tiskový mluvčí oznámil, že se hledá milá, inteligentní a reprezentativní dívka, jako nevěsta pro císaře a nebudeš stačit vybírat.”

“Není to tak snadné, jak si myslíš. Bewagi si už vybral. Nechám tě hádat. Je jí něco přes dvacet, studuje informatiku a žije na hradě třicet kroků ode mně.”

“Kateřina?!?”

“Kateřina.”

“A zkusil jsi mu vysvětlit, že to není lidský styl, že je to prostě tabu?”

“Zkusil. Jenomže on operuje starým Egyptem, indiánskými říšemi a bůhví kým ještě. A navíc háže sítě bez mého vědomí. Včera u snídaně se na mne Katka dívala nějak divně.”

“Zeptal ses jí na to?”

“Ne. Raději sem se jí celé dva dny vyhýbal.”

“Aha. Víš o tom, že má přítele.”

“Jo. Četl jsem zprávu její ochranky.”

“Kdybys třeba naznačil Bewagimu, aby se na chvíli napojil na toho kluka, užil si a zase se vrátil?”

Petr se na chvíli ztratil, jak říkal svým vnitřním rozhovorům. Když se probral, vypadal otřeseně.

“Co ses dozvěděl?”

“Že jediná možnost, jak ho uvolnit z mého těla, je zabít mě.”

“To snad ne.”

“Ano. Říká, že stejně jako se jednotlivá vědomí jeho národa vytvarovala podle něj, tak se on za těch pár let stal mým zrcadlem. I když zemřu, on se už navždy bude chovat jako Petr Kalous.”

“Chce tím snad naznačit, že po Katce toužíš ve skrytu duše ty sám? Co když je to čistě účelová lež.”

“Nevím. Na každý pád máš pravdu, měl bych si o tom s ní promluvit.”

Ozval se komunikační systém. Petr potvrdil spojení a optal se na důvod vyrušení. Na druhé straně byl jeho osobní sekretář. “Sire, je zde princezna Kateřina a žádá o rozhovor s vámi.”

“Pusťte ji dál.”

Kateřina vešla dovnitř. Stále nosila své oblíbené texasky s vestou. Tvrdila, že nechce lidem nějakým extra ohozem naznačovat, že je víc než oni. V prvním roce říše to mělo zajímavý vliv na účastníky společenských akcí. Pak ji ceremoniář trochu ochočil a její zbrklí napodobovatelé se chvatně vrátili k šatům podle poslední módy. Teď ale rázovala ode dveří, až jí rozepnutá vesta vlála a tvářila se uraženě. “Petře, takové věci se říkají přímo, ne přes náhodou zapomenutý puštěný interkom.”

“Jaký interkom, já..., já jsem nic nezapínal.” Poslal Martinovi telepaticky vzkaz: “Ten lump. Ale aspoň to budu mít rychleji za sebou.” Pak normálně pokračoval: “Takže víš všechno. A jaké je tvé mínění?”

“Z čistě fyzického pohledu se mi líbíš. A mám tě ráda, jako bráchu. Jako milence? Nikdy.”

“To jsem moc rád. Co by na to řekl Viktor?” dovolil si Petr mírné pousmání.

“Vševědoucí vladař ví vše, že jo?” naježila se trochu sestra, ale pokračovala: “Viktor je trouba. Spřádá pořád teorie o tom, jakým způsobem se ti mohl povést tak geniální volební podvod, jak on říká. Taky si myslí, že si moc měkej a on že by byl mnohem lepší císař, když by tě jako můj manžel svrhl.”

Kluci se rozehtali. Martin se v přestávkách mezi záchvaty smíchu zeptal: “A zkusila si mu naznačit, že to není jen tak?”

“Já jo. Ovšem on tvrdí, že všechno, co Petr zatím předvedl jsou pouhé televizní triky na oklamání Jozefů Nováků a nic víc.”

“Všíímavý chlapec, jen co je pravda. Takhle to vypadá po nějakých šedesáti letech ateismu. Já předvádím zázraky, ze kterých by Krista rozbolela hlava, Mojžíš by se raději vrátil do egyptského otroctví a lidi řeknou ‘televize je mocná čarodějka’. Martine, řekni ministru kultury, ať připraví nějakou praktickou kampaň.”

“Nebylo by jednodušší, abys promluvil k národu osobně? Dovedeš přeci oslovit i netelepaty.”

“Taky řešení.” Pak se vrátil k tématu. “Katko, díky žes to tak řekla. Vesmíran mi může nutit své divné rodové zvyklosti, ale k některým věcem se prostě nesnížím.”

Martin vstal z křesla a pronesl “Tak jste si to vyjasnili a teď mi můžete pomoci. Já jdu připravit tu kampaň a vy můžete přemýšlet jak to rozšířit mezi normální lidi.”

× × ×

Říše se rozrůstala po celé Evropě, zpočátku pomalu a nenápadně, pak stále rychleji, jako rakovinný nádor, jež na první pohled pouze roste, leč při podrobnějším pohledu uvolňuje zárodky metastáz, aby v závěrečném vražedném finiši zahubil celý hostitelský organismus.

Rakovina však byla alespoň prozkoumána, byl znám princip jejího postupu tělem. Kdo ale mohl tušit postup státního útvaru, k němuž se zcela bezdůvodně a bez předem daných výhod připojují další a další celky? Kdo mohl tušit, že nevinné turistické zájezdy působí ve skutečnosti jako skupiny živých vysílačů, ovlivňujících své okolí. Přesně rok po anexi Polska, když už všechn povyk alespoň trochu utichl, požádali v jediný den o připojení pobaltské země, Bělorusko, Ukrajina a Slovensko. To už bylo trochu silné kafe. OSN svolala mimořádné shromáždění, které dosáhlo svého obvyklého cíle, to jest ničeho. Říšský vyslanec jim moc nepomohl. O nedávné minulosti neřekl nic a o budoucnosti pravil: “OSN, EU a NATO sjednocovali Evropu nepřiliš úspěšně po několik desetiletí. My děláme totéž, taktéž mírumilovnou cestou, snad jen trochu rychleji. Nebráníme se kontrole, nebráníme se návštěvám, protože naše svědomí je čisté. Proto budeme v našem díle pokračovat.” Poté shromáždění navždy opustil.

× × ×

Pozdní odpoledne v redakci Evropy plné shonu, dopisování zpráv na poslední chvíli a podobných záležitostí novinářského života, zpestřilo zazvonění dalšího telefonu. Jako by jich nebylo dost.

Příjemkyně hovoru zdvihla sluchátko. “Nicolle, prosím vás, až budete mít chvíli čas, skočte za mnou na slovíčko,” ozval se v něm ihned hlas šéfredaktora Mosseta. Nicolle Molyneux otráveně zaklapla víko svého přenosného počítače a vydala se do jeho kanceláře. Šéf sice říkal ‘až budete mít čas,’ ale už se naučila znát, že to vlastně znamená ‘okamžitě’.

“Ano, pane Mossete?”

“Víte, slečno Molyneux, jste skvělá novinářka. Mohla jste udělat velkou kariéru někde jinde,” odmlčel se a promnul si prsty. Koukl se na ni přes horní okraj brýlí, opravil si je na nose a pak pokračoval: “Nikdy jsem se přiliš nezajímal o důvody, proč jste vlastně odešla od státní agentury. Ale dnes... Povíte mi to?”

“Bylo to osobní.”

“Ano?”

Nedá jí pokoj, dokud se to nedozví, tušila. Proto mu pověděla zkrácenou verzi tehdejších událostí: “Stalo se to po tiskovce s říšským mluvčím. Dostala jsem se tam jako náhradník za kolegu, kterého chytil zánět slepého střeva. Napřed mi všichni záviděli výsledek. Pak se ale nějak prosáklo, že mi vyslanec nabídl soukromou schůzku a že jsem ji odmítla. Nedalo se to vydržet...”

“Samotnou vás to hněte, že? A chtěla byste to napravit?”

“Jak.”

“Právě přišla zpráva, že Říše obnovuje diplomatická zastoupení. Jeho excelence bude pozítří u slavnostního znovuotevření bývalé české ambasády.”

“Děkuji pane Mossete. Budu tam. A donesu ty nejžhavější informace!”

“Věřím vám. Nezklamte mě...”

× × ×

Den strávený sháněním podkladů jí uběhl jako voda. Ráno slavnostního dne už s předstihem obcházel po provizorním tiskovém středisku a snažila se zapamatovat si nejdůležitější body, na které se chtěla vyptat. Konečně dostala spolu s kolegy od ostatních médií zprávu, že se vyslanec blíží. Zařekla se: 'Musíš z něj něco dostat' a vyrazila vpřed. Tím jakoby skončilo její štěstí. Křivé došlápnutí ji stálo podpatek. Než se prokulhala k cíli, byla naprosto poslední. Chlapíci od televizí se svými osvětlovači, les šibenic na mikrofony a natažené ruce plné diktafonů ji beznadějně izolovaly nejen od vyslance uváděného do úřadu, ale i od jeho nadřízeného. Mohla jen nahrávat cizí dotazy. No, to bude ostuda. Ani jedno slovo v její reportáži jí nebude patřit, u všech bude muset uvést šťastnějšího konkurenta. Zaznamenala si alespoň vyslancův projev. Mluvil o tom, že doufá, že se vyslanectví stane branou do jeho země. Každý sám prý bude moci zjistit, že i nezvyklá struktura vlády může zajistit štěstí a blahobyt, přestože v ní nezbyvá prostor pro opozici, ba dokonce ani pro sebeformálnější volby. Skončil. Postavil se do pozoru a ozvala se podivná píseň. Nicolle, která na fakultě studovala i latinu se nemohla vyhnout úsměvu, když pochopila, o čem se vlastně zpívá. A na stožár vystoupala černá imperiální vlajka. Píseň právě doznívala, když vyslanec přistoupil ke stuze hradící vchod, přijal od důstojníka gardy nůžky a stuhu přestříhl. Ozvalo se volání 'Sláva', gardisté vystřelili do vzduchu a dav tvořený převážně novináři vtrhl ve vyslancových stopách dovnitř. Nicolle nešťastně kulhala za nimi. Právě procházela kolem nějaké sochy, když se zpoza plastiky ozvalo tiché: “Pst. Slečno Molyneux!”

Otočila se za hlasem a málem se jí podlomily nohy. Kýval na ni samotný kníže! “Vaše excelence... Netušila jsem, že...” vydechla.

“To nic. Pojd'te prosím se mnou.” Za jeho zády se ve stěně otevřely tajné dveře, zrovna když se jeden z cizích novinářů ohlédl a spatřil je oba. Kníže jí podal ruku, vtáhl ji dovnitř a dvířka se za nimi zavřela právě včas. Mohla zaslechnout zklamane zahučení kolegů, i pár nadějeplných oslovení: 'Vaše excelence, jen několik otázek pro...' Hlasy umlkly v dálce. Kníže se usmál: “To bude zprávička pro masu: 'Vyslanectví plné tajných chodeb!!!' Ale vám mohu nabídnout víc.”

“Proč to, vaše excelence?”

“Slečno Molyneux, vy mi můžete říkat i jménem. A proč vás chci vyzdvihnout nad průměr? Líbíte se mi. Velmi. A nejen jako autorka zajímavých reportáží.”

“Děkuji pane. Ale musím vám oznámit, že jsem zasnoubená.”

Kníže se na okamžik zatvářil zklamaně. “Aha. Ale to nevadí...” Otevřel další dveře a ocitli se ve velké zimní zahradě. Uprostřed, obklopen květinovou stěnou stál stolek pro dva. Vyzval ji k usednutí. Teprve nyní zjistil, že kvůli zničené botě kulhá. “Kdy se vám to stalo?”

“Před chvílí.”

“Takže se to dá pokládat jako pracovní poškození. Jakou máte velikost nohy, prosím?”

Dotaz ji tak překvapil, že vyhrkla odpověď dřív, než se nad ní stačila zamyslet: “Pět a půl.”

“Děkuji.” Kníže vytáhl z kapsy mobil. “Sežente okamžitě několik párů dámských bot velikosti pět a půl. Nemusíte na nich šetřit,” přikázal.

“Ale to jste nemusel...”

“Slečno Molyneux, podívejte se na to tak. Kdybyste nešla na slavnost, tak se vám to pravděpodobně nestalo. Tudíž jsme to vlastně zavinili my...”

Nějakou dobu mlčeli. Pak se kníže zeptal: “Všiml jsem si, že jste se usmívala při naší hymně.”

“Ano. Něco se mi na ní, vlastně na celém vašem státě nezdá. Zatím každá diktatura o které jsem třeba jen četla, měla hymnu typu 'Zářivé zítřky.' S tím, aby někdo svůj režim sám označil za politickou zručnost, jsem se ještě nesetkala.”

“Víte, je to takový císařův žertík. Když naše tehdejší strana, ještě ve skutečných demokratických volbách, zvítězila s výsledkem 99 procent, řekl si, že to připomíná účast a úspěšnost voleb po bolševicku. A autor té písně žil a zpíval za doby budování socialismu v Čechách...”

“Jenže vy jste se od komunistů velice dobře poučili. Míním tím znárodnění, likvidaci opozice, uzavření hranic...”

“Máte pravdu. Ale přitom se strašlivě mýlíte. Opozici jsme nezlikvidovali, pouze nemá potřebu existovat. My máme jak volný prostor pro lidskou podnikavost, tak dostatečnou míru sociální solidarity s potřebnými.”

“A co ty ostatní znaky komunistického smýšlení?”

“Zbavili jsme se pouze finančních spekulantů. Naše ekonomika tedy nestoupá ani nepadá s tím, že se vlivný burzovní makléř na druhém konci světa špatně vyspal. Ostatně, nevedeme si tak špatně. Nevěřila byste, na kolika výrobcích, které vás obklopují by jste po odlepení loga světoznámé firmy objevila značku 'Made in Empire.' A hranice jsou přece už téměř rok otevřené.”

“Ale pouze pro lidi s vízem.”

“Víte, trvalo nám pět let, než jsme zlikvidovali organizovaný zločin v provincii Čechy a Morava. V nových územích se s ním potýkáme dodnes, naštěstí máme mnohem více

specialistů, kteří si s ním dokáží rychle a účinně poradit. Přece jen nechceme riskovat, že se u nás znovu vyrojí pašeráci kde čeho.”

“Aha. Tak to se tedy řídíte předpokladem, že je každý přicházející cizinec potenciálně vinen.”

“Možná. Není tato drobná nepříjemnost vyvážena tím, že po překročení hranic může cokoliv a smí kamkoliv, aniž by měl za patami dva tajné?”

“Možná,” odpověděla mu podobně. Nahlédla do svých poznámek, několik jich přeškrtnula a pak se nad jednou zamyslela.

Nějakou dobu ji s mírným úsměvem pozoroval. Pak podotkl: “Vidím na vás, že byste ráda zeptala na něco, co sama pokládáte za nepřiliš pravděpodobné.”

“Je to vážně tak znát? Máte pravdu. Povíte mi upřímně, jak je to s takzvaným božstvím vašeho císaře?”

“Inu, je to tak, že je živoucím bohem.”

“Myslela jsem, že jste mi slíbil upřímnost...”

“Já k vám jsem upřímný, i když jsem vám nic nesliboval.”

“Ale Bůh! Něco takového si o sobě nedovolí tvrdit ani Kim Čong - il. A přitom, kdyby byla pravda jen polovina věcí, které se o něm tvrdí jejich propaganda, tak by si ten titul skoro zasloužil.”

“K soudruhu Kimovi se ten titul nehodí ze dvou důvodů. Za prvé, nemůže si ho dovolit, protože ‘vědecký komunismus’ na boha nevěří.”

“A ten druhý?”

“Soudruh Kim nemůže svému zástupci propůjčit takovéto schopnosti...” Kníže Martin se zvolna natáhl k nápojovému stolku pro láhev vína. Byla příliš daleko, nedosáhl. Ale nebylo toho potřeba. Láhev sama se zdvihla a mírným obloukem skočila do jeho dlaně.

Byla otevřeně skeptická: “To je pěkné. Jak to děláte, silné magnetické pole?”

Zavrtěl hlavou. “Vás jen tak nepřesvědčím, že? Zkuste sama zvolit místo, kde bych vám mohl své umění dokázat.”

“Co třeba Eifelova věž. Nevěřím, že by se vám podařilo tam propašovat a ukrýt sebemenší pomocné zařízení.”

“Prosím. Tak tedy Eifelova věž... Ale okamžik posečkejte.”

“Abyste měli čas ukrýt tam nějaký levitátor?”

“Kdeže. Něco mnohem užitečnějšího.” Zatleskal. Na ten prostý signál se ze dveří vynořila skupinka hostesek, každá nesla pár nových střevíců.

“Vybírejte,” vyzval ji. “Jsou všechny vaše, ale pro to chození bych vám radil něco praktického. Druhý extrém bude, že se budete procházet bosa, protože vás nenechám kazit si nohy ve zničených botách.”

Namátkou ukázala na jedny střevíce: “Tak tedy tyhle.” Děvče se k ní ihned sklonilo a pomohlo jí s přezouváním. Kníže Martin nad ní celou tu dobu stál a pozoroval ji s tichým zadostiučiněním. “Jsem rád, že se vám líbí. Můžeme jít?”

Postavila se, udělala na zkoušku pár kroků a kývla. “Můžeme.” Botka jí seděla jak šitá na zakázku. Odvedl ji do garáží ambasády. Stálo tam několik limuzín. Mezi nimi se téměř ztrácel malý Citroen - kačena. K jejímu překvapení ji vedl právě k němu. “Víte, bývá čas dělat parádu a bývá čas dělat hlouposti. Dnes je čas toho druhého.”

Otevřel jí dveře, nechal nasednout a sám se posadil k volant. Autíčko vzápětí vyrazilo vpřed. Rozhlížela se po jeho interiéru, jak jí to jen bezpečnostní pásy dovolovaly: “Není tu nějak víc místa? A celé to jede o hodně líp, než jak si pamatuji!” vykřikla překvapeně.

“Chci být nenápadný, ale nejsem masochista,” odpověděl jí. “Z Citroenu zůstala pouze karoserie, všechno ostatní je na zakázku. Motor má tři sta koní. Podvozek je řešen s ohledem na vysoké výkony, navíc pod podlahou je setrvačnick proti otřesům. Ve městském provozu se to většinou nepozná, je to jen takové překvapení pro vaše dotěrnější kolegy.”

Zasmála se spolu s ním a pak se dotázala: “Už se na vás někdo zkoušel zaměřit?”

“Zatím ne. U nás není důvod a tady jsem zatím nevyvedl nic, co by stálo za první stránku v bulváru. Ale všechno bude,” šibalsky na ni mrkl.

“Vážně? Co plánujete.”

“To je tajemství. Kdybych vám je prozradil, tak byste celé noci nespala, místo toho byste hledala hodně dřavou vrbu, do které byste je mohla vykřičet.”

“A týkalo by se vás jako soukromé osoby, nebo jako státního úředníka?”

“Já bych řekl, že odpověď by mohla znít za b).”

“Co horšího můžete provést, než byl váš pověstný proslov u OSN? A i ten zajímal spíš seriózní média.”

“No vídíte. Mé příští číslo bude mnohem zábavnější.”

“Tak to abych dopředu upozornila snoubence. Mohlo by ho to zajímat.”

“Skutečně? Kdo je to, znám ho třeba z doslechu?”

“Možná ano. Niels Coubert.”

“Připadá mi to jméno povědomé. Nebyl to on, kdo řekl, že válka je největší květ lidské blbosti?”

“Skoro přesné. Doslova prohlásil, že lidská hloupost je nejvytrvalejší plevel, jehož je válka nejkrvavějším květem. Prohlásil to při natáčení reportáží z Bosny, je to už pár let.”

“Právě. Není pro vás trochu starý?”

“Neřekla bych. A nevymluvíte mi to.”

“Škoda.”

Bavili se ještě dál a díky tomu jim i otravně pomalá jízda přeplněnými ulicemi uběhla poměrně rychle. Kníže zaparkoval autíčko na odstavném parkovišti nedaleko od věže a v doprovodu reportérky došel na prostranství mezi nosníky věže. Pohlédl na pokladnu a začal se sám tiše smát.

“Stalo se něco?”

“Stalo, ale už hodně dávno. Už jsem tu kdysi byl, jako student. S kamarády jsme si udělali krátký výlet po Francii, hlavně stopem. No a řekli jsme si, že by byla ostuda navštívit Paříž a nepodívat se na ni z věže. Tak jsme si koupili lístky, postavili se do fronty u turniketů a čekali. Já se trochu zdržel, pořád jsem vyhlížel, kde na mě ostatní počkají a přitom jsem přehlédl, že turnikety jsou mimo provoz a za nimi trhá lístky ručně biletář. Po zralé úvaze jsem vhodil lístek do turniketu, do šterbiny, která mi připadala jako k tomu určená. Lístek tam zmizel, já stojím, koukám a nic. Zezadu do mně strkaly desítky dalších návštěvníků, francouzsky jsem tehdy uměl tak eskuzé 'msjé a na nový lístek jsem neměl. Usadil jsem se tedy zde dole a čekal, až se ostatní dost vynadívejí. No, za dvanáct franků jsem si docela užil, kusu kamenné zídky...”

“Pěkné vyprávění. A teď, ukážete mi své umění?”

“Dobrá. Myslím, že dost přesvědčivá a při tom nejméně nápadná bude vaše kabelka. Sledujte.” Tentokrát ani nenatáhl ruku. Kabelka prostě sama začala stoupat vzhůru. Vyzdvihla se téměř na úroveň jejího ramene, zavrtěla se a zase pomalu klesla. “Musím se přiznat,” pokračoval, “že nejsem příliš výkonný. Petr by zdvihl i tu věž, pokud by zapojil své božské já. Ale i tak, stačilo?”

“Ano, úplně... Co vše mohu napsat?”

“Vše, co uznáte za vhodné, ale požádám vás, abyste mne čistopis nechala autorizovat.”

“Jistě.”

× × ×

Pár dní poté na ni v redakci čekala velká obálka, zdobená říšskými hvězdami. Když ji od Mosseta přebírala, měla už kolem sebe celou skupinu zvědavých kolegů. “Necháte mě to aspoň otevřít, než mě ušlapete?” zeptala se provokativně. Rozřízla pečeti a vytáhla list. Nepříliš úhledným mužským rukopisem tam stálo:

Děkuji Vám za citlivé podání faktů. Bude mi ctí, pokud budete autorkou i dalších mých francouzských interview.

Martin

P.S. Pro Vás vše, Nicolle

“Óóó... Teda Nicolle, ty sis pomohla,” ozvalo se pár závistivých hlasů.

“K čemu?” reagovala téměř zlostně. “K jednomu rozhovoru ročně a spoustě klepů, které vzejdou z toho, že si mě odvede stranou?” A zmuchlaný dopis zmizel v koši.

× × ×

Ivan Antonovič Jaškov byl již starý a hodně toho viděl, přestože ne všechno pochopil. Jako osmnáctiletý vstoupil do Rudé armády, aby se Stalinovým jménem na rtech a pod ochranou dobré uralské oceli zahnal fašistické psy zpět do berlínského pelechu. Přežil celé tažení, sám se tomu divil, když si zpětně prohlížel fotografie a počítal, kolik kamarádů a kde zahynulo. Pak se vrátil. Pracoval na obnově zničené země, přežil milovaného Ocelového soudruha, prožil vzestup i pád snílka Chruščova, uvítal Brežněva a na stará kolena přijal hořké poznání, že i mocný stát se otřese pod vládou zrádce Gorbačova. A pro poslední vlády neměl dobrého slova. Ten starý opilec Jelcin, který si kupoval americkou podporu vtahováním své vlasti do bahna, měl být zavčasu postaven ke zdi, nejlépe v Jekatěrinburgu a jeho nástupce se také nevytáhl.

Ted' se vracel z novoroční besídky pro seniory, pořádané v klubu někdejšího kolchozu. Pořad ho znechutil. Ti mladí, nemají v sobě špetku pochopení pro tradice. I ten Děda Mráz vypadal spíše jako americký Santa Klaus. Odplivl si do sněhu a otevřel branku do zahrady u svého domku. Došoural se ke dveřím, hmátl pod práh pro klíč a zarazil se. Klíč tam nebyl. To nebylo dobré. Už více jak rok žil sám, poté co jeho vnučka odešla za prací do Moskvy a navštěvovat ho neměl kdo. Vrátil se k plotu a vytáhl z proutí silnou okovanou hůl. Brával si ji, když bylo náledí a ted' mu dodala trochu jistoty. Zmáčkl kliku a strčil do dveří. Ty se s tichým zaskřípěním otevřely. V síni byly stopy zasněžených bot, vedoucí do kuchyňky. Tiše, jak to jen v jeho věku šlo, se plížil vpřed. Nahlédl do kuchyně. Na podlahu byla vyházena hromada kůží z jeho úlovků, z pod které čouhaly chlapské boty. Došel až k nim, t'ukl do nich holí a řekl: “Vstávej. Co tu děláš v mém...” Víc nestihl. Za zády se mu ozval typický zvuk natahované zbraně a posměšný hlas, s jižním přízvukem “Zdaravó starik, to je na čase, že ses tu taky ukázal. Už nás nebavilo hledat, kams zašil svoje prachy. Tak nám je pěkně ukážeš sám.”

“Nemám žádný prachy.” Jaškov se pomalu otočil, až stál narušiteli tváří v tvář. Nebyl to Kazach ani Čečenec, normální Rus. V pravé ruce držel malý samopal, levou si vyklepával do rámu dveří nějakou písničku.

“Ale nepovídej,” bandita se ušklíbl. “Hrdina Sovětského Svazu, stachanovec, že by si nic nenašetřil?”

Za Jaškovem se vztyčil ze svého pelechu druhý chlap a vytáhl mu hůl z neodporující ruky.

První pokračoval: “Tohle si budeme muset vyjasnit. Volod'o, zatop v kamnech, dědouškovi je určitě zima. A možná by neškodilo zahřát pár železek, ať se rychleji prohřeje.”

“Co... Co chcete dělat?”

“Jak jsem řekl, chceme si popovídat o tvých penězích. Když o tobě tak uvažuji, určitě jsi někdy dostal jako dárek stříbrné hodinky. Ukaž ruce.” Pohrdavě ocenil Jaškova jako starého roztřeseného dědu, strčil zajištěný automat za kabát a začal ho šacovat. Ten se pokorně nechal, připomínajíc si starou zásadu, že protivníka je potřeba překvapit a v duchu plánoval útok. Starý borec v zápase sambo by si přece mohl poradit, ujišťoval se. Ohlédl se na druhého z kompliců. Ten zatápěl v kamnech, k čemuž používal Jaškovovy diplomy a čestná uznání strhaná ze stěn.

Zaútočil v pravou chvíli a na správné místo, pouze rychlost nebyla taková jak zamlada. Chlapík úder vykryl a v zápětí se na Jaškova vrhli oba. Udolali ho hrubou silou, v jejich zápase nebyla špetka umění. Strhli z něj kabát a za ruce ho přivázali k pelesti velké železné postele.

“Tak staroušek se chtěl prát?” Zeptal se uštěpačně druhý bandita, oslovený před chvílí jako Volod’a. “Stěpane, to určitě něco skrývá.” Vytáhl z opasku výsadkářský nůž a skoro hravě začal Jaškovovi párat košili.

“Pozor,” zašeptal náhle Stěpan a oba ztuhli. Zvenčí se ozval hluk motoru silného terénního vozu a přímo před chalupou zmlkl. Zaklapli se jedny automobilové dveře a ve sněhu zakřúpali kroky jednoho člověka. Ozval se ženský hlas: “Dědečku, jste doma? Ivane Antonoviči!”

Volod’a, zakrývajícím Jaškovova ústa rukou mu pošeptal: “Jedno hlasité slovo a zabiju tě. Kdo je to? Co tu chce?” Odkryl dlaň.

“Jelena, moje vnučka. Nevím co tu dělá,” zachroptěl Jaškov a byl opět umlčen. Bandité se radili. “Auťák se může hodit a ženská na pár dní taky. Nacpi mu rychle něco do chřtánu ať neřve a zalez.” Bleskově Jaškova umlčeli kusem plátna urvaným z košile a skryli se.

Zavrzaly hlavní dveře, když Jelena vstoupila do domu. Prošla síňkou, nahlédla do zadního pokoje, pak otevřela dveře do kuchyně, kde se jí naskytl pohled na spoutaného starce. “Dědečku, co se vám stalo!” vykřikla a vrhla se k němu. Stěpan, opět se zbraní v ruce za ní dveře přibouchl. “My jsme se mu stali. Pomalu se otoč. Hm, hezká kočička, jestlipak jseš tak milá, jak vypadáš.”

“Kdo jste, co chcete!” vyděšenější už její hlas být nemohl. Stěpana to zřejmě pobavilo: “My jsme dva žadatelé o sociální podporu na volné noze. A kdo seš ty, že jsem tak smělý?”

Jelena beze spěchu svlékla drahý kožešinový plášť a odhodila ho stranou. Opřela se elegantně o stůl a pravila hlasem, ve kterém naráz nebylo ani stopy po strachu: “Já jsem čirou náhodou gubernátorka této oblasti a v tomto okamžiku váš kat.”

Odpovědí jí byl hromový smích. Volod’a k ní drze přistoupil, objal ji kolem ramen a sáhl jí do výstřihu. Odpovědí mu byl děsivý úder loktem, který ho v jediném okamžiku seslal k zemi. “Stěpane, střel ji,” zasípal. Stěpan však zůstal stát na svém místě, neschopný pohybu, neschopný řeči. Zvolna k němu došla, vykroutila z jeho ochablých prstů automat a prohlédla si ho. “Varovala jsem vás,” pronesla s milým úsměvem. Vytáhla zásobník zbraně a obratně jej téměř vyprázdnila. Nechala v něm pouhé dvě nábojnice. Ty ostatní s hravým gestem jednu po druhé naházela na podlahu. Pak chytila nehybného Stěpana za rameno a neočekávanou silou jím smýkla na zem vedle Volodi. “Vy dva o tom ještě nevíte, ale ode dneška se začíná psát nová kapitola v dějinách Ruska, ve které není místo pro lidi vašeho druhu.”

Štěkly dva výstřely. Jaškov zavřel oči. Kdysi byl v popravčí četě a nevzpomínal na to rád. Je rozdíl ve snaze zabít ozbrojeného soupeře, který usiluje o totéž a ve výstřelu na nehybného, bezbranného člověka. Když odstranila jeho roubík, zeptal se jí “proč jsi to udělala?”

Jeho nesouhlas ji na okamžik zarazil, ale pak se mu vzepřela. “Je to má práce. Nelhala jsem jim, skutečně ode dneška odpovídám za tuto oblast a je na čase dokázat sílu nového zákona. Ostatně, milice po nich pátrala už hodnou dobu. Pojd'te, Ivane Antonoviči, poslechneme si rádio, bude mluvit prezident,” řekla mu, když ho odváděla.

“Vždyť víš, dušinko moje, že ho nemám rád.”

“To nevadí, není podstatné, kdo bude mluvit, ale co bude říkat.”

Zdvihla z podlahy jednu kožešinu, přehodila mu ji zatím přes ramena a odvedla ho do druhého pokoje. Na stole tam stál přenosný radiomagnetofoon. Zapla jej, natočila anténu pro lepší příjem a zvýšila hlasitost. Zatímco doznívala ruská hymna, pomohla svému dědovi do křesla.

Jaškov se zaposlouchal do projevu prezidenta. Jeho předchůdce přezdívali pro jeho politické metody ‘Car Boris’. Tento v tradici pokračoval. Ale dnes jeho projev nezněl tak nabubřele jako obvykle. Když hlas dozněl, Jaškov vztekle vybuchl: “Ti zaprodanci. Konečně se jim to povedlo. Nejprve Svaz a už ani Rusko neexistuje.” Do očí mu vtrhly slzy zrazeného vlastenectví.

Dala mu čas na uklidnění, než mu začala odporovat. “Mýlíte se Ivane Antonoviči. Rusko existuje a bude existovat, pouze se ztratí věčné pŕtky se sousedy. Jako součást Impéria může teprve teď dokázat své kvality, znovu spojené s Ukrajinou i ostatními státy Svazu. To nemluvím o dalších zemích Říše, které nás dnes uvítaly jako rovného mezi rovnými.”

“Rusko je velmoc. Zaslouží si víc,” byla jeho poslední slova. Po nich se pohroužil do vzdorného mlčení. Nehádala se s ním. Poseděla s dědou, dokud nepřijela četa přivolaných vojáků, aby odvezli mrtvé. Při té příležitosti je nechala i uklidit. Pak se rozloučila a odjela.

× × ×

Dopis knížete Martina už byl bůhví jak dlouho recyklován, když si na něj Nicolle Molyneuxová opět vzpoměla. Hlavně na jeho dovětek: ‘Pro Vás vše.’ Tehdy, před půl rokem jí to připadalo jako gesto bludného rytíře, který věří, že jednoho dne jej dáma jeho srdce ocení. Dnes, kdy seděla nad souhrnem agenturních zpráv a pátrala po jakémkoliv o Nielsově osudu, v něm spatřovala poslední naději.

Přišla nejčerstvější zpráva. Únosci požadují dvacet milionů dolarů, jinak budou zajatci popraveni. Tentokrát bylo jisté, že se nejedná o plané vyhrožování. V krabici, kterou francouzská ambasáda obdržela, byl lidský prst, včetně videokazety se záznamem exekuce. Akce proběhla ve stanu, aby bylo znemožněno rozpoznání krajiny a únosci prokázali určitý smysl pro černý humor. Kamera totiž zabrala i okénko stanu, za kterým se plácala reprodukce sochy Svobody.

Vzdala to. Jestli může někdo Nielse zachránit, pak je to tajemný polobůh v čele Impéria. A ona má slib jeho nejbližšího spolupracovníka. Ihned odjela na ambasádu. Na víza tam čekalo

asi třicet lidí, ale úředníci museli mít ohledně ní zvláštní instrukce. Jen co se totiž zapsala do počítačového pořadníku u vchodu, již se u ní objevil mladý asistent a pozval ji přímo k velvyslanci. Ten ji vůbec nezdržoval, vystavil jí vízum a dokonce doporučil nejvýhodnější spoj. Poděkovala a vyrazila na letiště. Tam ji čekalo překvapení. Letištní rozhlas vyvolával její jméno. Hned jak se přihlásila na informacích, ujal se jí nějaký muž v uniformě s říšskými znaky a odvedl ji přímo na plochu, kde čekala značně futuristicky vyhlížející stíhačka. To ji zarazilo. “Promiňte pane...”

“Ano slečno?”

“Mám letět tímto? Myslela jsem, že je k tomu potřeba speciální oblek, nebo tak...”

“Nemějte obavy, nic takového není potřeba. Dejte mi prosím vaše zavazadlo, uložím ho.” Upevnil její malý kufrík do prostoru za sedadly a pomohl jí nastoupit. Poradil, kde a jak se připoutat, jak nasadit přilbu a zavřel příklop. Sám se nasoukal do předního oddílu kokpitu, ohlásil se věži a požádal o povolení startu. Nasměrovali ho na dráhu pro malé soukromé stroje, připadalo jí to úplně směšné, když se podívala z kokpitu ven a spatřila plně obsazené závěsy zbraní pod křídly. Odstartovali. Zrychlení ji zamáčklo do sedačky, ale nebylo tak nepříjemné jak očekávala. Zaslechla ve sluchátkách pilotův hlas: “Vítám vás na palubě stroje A01, výrobku leteckých závodů Aero - Letov. Poletíme ve výšce 17 tisíc metrů, na letišti v Praze přistaneme za dvacet minut.”

Pátrala v paměti, ale jméno zbrojovky jí nic neříkalo. “Jak dlouho ta firma existuje? Její jméno vůbec neznám.”

“Hodně dlouho. Přes půl století určitě, ale za minulých vlád prodělala strašlivý útlum. Jeho veličenstvo ji nechalo obnovit hlavně z prestižních důvodů.”

“Ale v tom případě tento stroj vznikl nejpozději před několika málo roky,” divila se. “Měla jsem dojem, že například evropský projekt stíhače je vyvíjen podstatně déle.”

“Na vývoji tohoto stroje se nepříživuje několik korporací. Nevěříte mu snad?”

“To jsem neřekla.”

“Taky není čeho se obávat. Prototypy nalétaly dohromady přes deset tisíc hodin bez závady, která by měla vliv na bezpečnost letu.”

“Je skutečně zajímavé, že se zkoušky podařilo tak důkladně utajit. Ale jedna věc je ještě podivnější: Francie nemá s Impériem dohodu o vojenské spolupráci. Jak je možné, že jste směl s bitevním, plně vyzbrojeným strojem přistát na civilním letišti?”

“Vám to řeknu, když máte styky s vedením, stejně byste se to dřív nebo později doslechla. Ve skutečnosti tajnou dohodu s francouzskou vládou máme. A navíc, v podvěsech jsou jenom makety, aerodynamika stroje počítá přímo s osazenou výbrojí a bez ní se hůř ovládá.” Pilot se odmlčel, jen čas od času ji upozorňoval na přelétané oblasti. Ani se nenadála a zahájil sestup. Na pražském letišti pilot zaroloval přímo ke zvláštnímu nízkému terminálu, mnohem pohodlnějšímu než prosté schůdky. A první koho spatřila, když se jí podařilo opustit stroj, byl sám kníže Martin.

“Vítám vás,” řekl prostě.

“Bylo mi hned jasné, že taková péče není sama sebou. Ale děkuji, vaše excelence.”

“Už jsem se lekl, že se vám let nelíbil. Půjďme?” Ukázal k východu. Nějaký člověk z jeho doprovodu zatím vylovil její kufřík a nesl ho za nimi. Došli k čekajícímu vozu, tentokrát to již byla skutečná limuzína. Jakmile se usadili v kupé a řidič nastartoval, se jí kníže zeptal: “Tak tedy, co vás přivádí. Nemyslím, že bych se příliš mýlil, budu-li hledat důvod vaší návštěvy ve spojení s událostmi ve střední Africe.”

“Vy to víte?”

“Nejsme barbaři odříznutí od světa, přestože se za ně občas vydáváme. Sledujeme veškeré zprávy, o některých víme ještě dřív, než je agentury uvolní. Abych řekl pravdu, očekával jsem vás již před týdnem.”

“Hodně dlouho jsem spoléhala na vyjednávače. Ale dopadlo to jak dopadlo.”

“Ano, to se dalo očekávat.”

“A vy, vaše země...”

“Pokud bych vám měl vyřídit vzkaz jeho veličenstva, zněl by zhruba tak, že se za žádnou cenu nevzdáme neutrality.”

Její zklamání bylo očividné. “A to jste pro mne rezervoval stíhačku, abyste mi mohl říct 'lituji, máte smůlu?' Telefonát z vyslanectví by byl určitě levnější...”

“Možná ano. Ale veřejným spojům bych nikdy nesvěřil pokračování: že totiž, když se velmoc nechce okatě zaplést, přichází čas dobrovolníků. Samuil Bosuka je bandita a jako bandita i skončí. Zítra odlétá do Freetownu speciál s humanitární pomocí. Mám ale takovou obavu, že pro některé lidi nebude dost dobře stravitelná.”

“Už zítra?”

“Teprve zítra. Začali jsme s přípravami ihned po únosu pana Couberta, ale shánění informací se poněkud protáhlo.”

“Informací?”

“Jistě. Přece nepoletíme naslepo do válčící země, abychom se teprve tam vyptávali domorodců, kde najít partizánského generála. Odletíme zítra a půjdeme najisto.”

“Vy letíte také? Přímo do akce?”

“Jistě.”

“A já...”

“Vy ne,” nenechal ji ani domluvit. “Už tak měl major Baranov víc námitek než opičák blech, když se dozvěděl o mé účasti na výpravě.”

“Baranov... To je Rus, ne? Rusko jste anektovali teprve před pár týdny, jak si můžete být jistý jeho loajalitou!”

“Naprosto. Tak tedy, já jsem velitele přesvědčil, skrze určité schopnosti, ale mám obavu, že nikdo jiný nemá šanci.”

“Skutečně?”

Neodpověděl. K tématu se vrátil až večer, když ji pozval na vyjížďku Prahou. Znenadání totiž řekl: “Jedna šance by byla. Ale její následky by pro vás byly dost... Znamenaly by velkou změnu ve vašem životě.”

“Počkejte, nemluvte dál. Jestli chcete říct, že mě tam propašujete jako svou manželku, tak vám rovnou odpovídám ne.”

“To jsem v dané chvíli na mysli neměl. Chtěl jsem vám navrhnout, abyste požádala o říšské občanství a místo ve státní službě.”

“Změnilo by se tím snad něco? Novopečená úřednice říšské vlády... Tím by se ze mě přece výsadkář nestal, nemluvě o tom, že bych se jí stala až po několika měsících. A to už je pozdě, nemyslíte?”

“K funkci patří titul. A k titulu jistě schopnosti. Mimoto, jeho veličenstvo je dosti impulsivní. Stačí jedno mé slovo a vašim francouzským pasem si můžete začít připalovat cigarety.”

“Nekouřím.”

“Tím lépe. Souhlasíte?”

“Vy se nevzdáváte snadno, že ne. Asi byste mě pak chtěl mít stále nablízku.”

“Vás není snadné ukecat. Ne, klidně byste si mohla vybrat post třeba na našem konzulátu ve Francouzské Polynesii. To je docela dost daleko ode mne.”

“Co je tedy potřeba, abych se stala vaší poddanou.”

“Hlavně pevné odhodlání. Musíte se dočasně smířit s tím, že mezi vámi a vaší minulostí vyrostla zeď a její pád leží za horizontem zhruba dvanácti let. A budete si muset dávat velký pozor, abyste mezitím nevybudovala svou vlastní, ležící mezi vámi a vašimi přáteli ve Francii či jinde.”

“Jak to?”

“Víte, součástí říšského přesvědčení je skryté 'my jsme něco víc.' Někteří noví občané původem ze zahraničí to nedokáží dost dobře potlačovat...”

“Věřím, že v tomto obstojím. Kdy mě bude moci jeho veličenstvo přijmout.”

“Hned.” Aniž to zpozorovala, vyvezl ji během rozhovoru na Hrad. Strážní u brány mu zasalutovali a ihned vozidlo vpustili dál. Dveře do budovy se otevřely samy, jakmile se k nim jen přiblížil. Vedl ji po chodbách, až nakonec zastavil přede dveřmi, nad nimiž byla do kamene vytesána říšská hvězda. Kupodivu i tyto dveře se otevřely ihned a kníže a jeho mírně zmatená průvodkyně vstoupili.

Císař seděl za stolem a něco psal do počítače. Nicolle si teprve nyní uvědomila, že neví, jaká etiketa platí na tomto novém dvoře. Rozpaků ji zbavil sám císař Petr. Prostě vstal a pravil: “Dobrý večer, slečno Molyneuxová.”

Trochu se vzpamatovala. “D - dobrý večer, vaše veličenstvo.”

Šel přímo na věc: “Můj přítel kníže Martin mi sdělil, že byste se ráda podílela na záchranné expedici. Jako soukromá osoba, nebo jako reportérka?”

“Jako soukromá osoba, ale doufala jsem, že třeba i něco napíšu...”

“To asi ne,” usmál se a pokračoval: “Nuže dobrá. Procedura potřebná k tomu, aby se tento váš sen stal skutečností je krátká a prostá. Z vaší strany je potřeba pouze zřetelná žádost.” Odmlčel se a s lehkým povzbudivým úsměvem čekal.

“Žádám tedy o udělení říšského občanství, se všemi právy i závazky.”

“Pěkně jste to řekla. Teď je řada na mě. Sestro Nicolle Molyneuxová, přijímám tvé tělo i duši do řad svých poddaných. Necht’ je tvá Cesta šťastná...” Vztáhl ruku a dotknul se její tváře.

Pod Nicolle se náraz zatočil svět. Kníže asi takovou reakci očekával, protože ji ihned zachytil a ohleduplně posadil do křesla. Když se vzpamatovala ze šoku vyvolaného transformací, málem dostala druhý. Císař i kníže stáli naproti ní a hovořili spolu. Bez jediného slůvka, které by jim přešlo přes rty. Martin se na ni usmál a stále pouhou myšlenkou ji uklidnil: 'Je to zkouška transformace. Vše je v pořádku... Teď se vrátíte do hotelu, ráno v pět pro vás přijedou.'

× × ×

Podpora trpícímu civilnímu obyvatelstvu obsahovala vše, co se od takové zásilky očekává. A také spoustu věcí neočekávaných, k těm se ale televizní kamery nedostaly. Plně naložený letoun odroloval na začátek runwaye. Skryt šerem před zraky zvědavců tam zastavil, spustil rampu a dovnitř vběhla výsadeková četa. Teprve pak odstartovali doopravdy.

Major Baranov nebyl nijak šťastný, když se dozvěděl o dalším neplánovaném členu komanda. “A mateřskou školku jste už naverbovat nestihl?” zeptal se Martina sarkasticky, zatímco sledoval, jak si Nicolle nešikovně skládá výstroj a výzbroj.

“Chtěl jsem, ale nikdo mi ji nechtěl svěřit. Konec žertů, majore. Máme před sebou zhruba čtrnáct hodin letu. Doufám, že v cíli z ní bude dobře připravený profesionál.”

“Vyloučeno!”

“Naopak, je to zcela jisté. Bude mít nejlepšího možného instruktora a ten bude ovládat nejdokonalejší výukovou metodu.”

Major se zaškaredil, ale už se nehádal. Místo toho přešel k Nicolle, trochu bezradně sedící stranou od ostatních vojáků. Dřepł si před ní na paty a spustil: “My jsme nejlepší na světě. Američani nebo Angličani si to možná o svých jednotkách myslí taky. Ale až se ti jejich chlapci dohrabou na vrchol vojenského umění, tak zjistí, že tam už na ně čekáme, abysme jim nakopali zadky. Proto nás jeho císařská výsost pověřila tímto úkolem. A já mám nyní úkol ještě jeden. A až s ním skončím, tak si buďte jista, že se pustíte napříč peklem a na druhém konci se budete prohýbat pod nákladem skalpů.”

To nadšení ji zaujalo a strhlo. Z každého jeho slova vyzařovala nepřekonatelná sebedůvěra. Když se jí zeptal, zda je připravená, vyhrkla okamžitě: “Ano!”

“Tak si lehněte na podlahu,” požádal ji. Vykonala příkaz a on si klekl za ni. Přiložil jí své dlaně na spánky a soustředil se. Náhle se uvolnil a zažertoval: “Zatraceně divná poloha pro cvičícího omonovce.” Vojáci sledující jeho snažení se zasmáli, ale on už opět upadl do transu. Seděl úplně nehybný, zato dívčiny končetiny sebou škubaly v naznačovaných pohybech. Trvalo to určitě přes hodinu. Pak důstojník trochu mátožně vstal a vyčkal, dokud se i dívka nezačala probouzet. V momentě, kdy se mu zdálo, že je už dost při vědomí se ji prudce pokusil kopnout. Odrazila jeho úder a strhla ho k zemi. Začal souboj, ve kterém však poměrně rychle podlehla. “Dobré to bylo,” řekl jí přesto. “Chybí vám tělesná síla, ale tu vám takovýmto způsobem předat nemohu... Prostě si nikoho nesmíte pustit na tělo.” Aby k tomu nedošlo, přezkoušel ji ze všech metod, jak si soupeře nepustit nablízko. Nože, pistole, trhaviny... Teoreticky a na maketách zvládla vše tak, aby byl spokojený.

“Dobrá pane, měl jste pravdu. Psychickou indukcí je možné vycvičit profesionála. Tak napůl. Sílu a odolnost mu může dát pouze skutečná příprava v obtížných podmínkách,” řekl pak knížeti.

“Pochopitelně. Více jsem také neočekával.”

Let pokračoval bez mimořádných událostí. Výsadkáři upřesňovali poslední podrobnosti plánu, připravovali si zbraně a odpočívali, aby mohli podat večer co nejlepší výkon. Nicolle, kterou absolvovaný výcvik zbavil ostychu, se zúčastňovala všech činností spolu s nimi. Když se ale přiblížili na necelých třicet kilometrů od místa plánovaného seskoku, zneklidněla. Major si toho všiml. “Bojíte se skoku? Není důvod, už jste přeci skákala tisíckrát.”

“Jen vaším prostřednictvím. Ale o to nejde. Cítím vzdálenou přítomnost všech příslušníků Nielsova televizního štábu...” poklesla hlasem, měl dojem že už řekla vše.

Proto ji přerušil: “To není nic divného. Jaký vám jeho veličenstvo udělilo titul? Odhaduji tak zemanka. Jako baronka byste na tuto vzdálenost četla známým lidem konkrétní obsah myšlenek.” Major se tázavě podíval na v pozadí stojícího knížete. Martin kývl.

“...Ale Nielse Bronsona ne!” dokončila znepokojeně.

“Nemyslím, že by ho zabili,” odpověděl rychle. “Je jejich slepice na zlatá vejce a pojistka v jednom. Spíš ho přemístili na jiné místo.”

Odpověď zněla pravděpodobně a uklidnila ji. Letoun za okamžik zpomalil a rampa na zádi se otevřela. Jako první po ní sjela do hlubin věc, kterou Nicolle dosud pokládala za součást letounu, tak plochá a nenápadná byla. Ihned za ní vyskákali lidé. Vedeni propojenými myšlenkami se všichni udrželi pohromadě a společně se snesli v blízkosti plošiny. Vojáci bez řeči začali provádět nějaké úpravy. Na přídi a zádi se vztyčily trojnožky a na nich se ocitly podivné zbraně.

“Tak, vojínko Molyneuxová, toto je další důvod, proč jste se naší výpravy nemohla účastnit jako cizinka. Útočná platforma vzor 3. Četo nasedat!” Plošina se zdvihla se sotva slyšitelným zašuměním a těsně nad povrchem začala jako temný stín klouzat ke vzdálenému táboru povstalců. Měsíc byl v novu, začátek období dešťů přinesl mraky, bez přístrojů pro noční vidění nebylo možné udělat jistý krok. Povstalci přesto postavili stráž. Prvního vojáka na hlídce objevili už kilometr od tábora. Muž stál pod trnovníkem a nudil se. Než ho nuda navždy přešla, dozvěděli se vše o organizaci stráží, o umístění zajatců a také důvod, proč Nicolle neobjevila zrovna toho pro ni nejdůležitějšího.

“Je mi to moc líto, tohle jsme vážně netušili, pomstíme ho...” Slova účasti ji obklopila ze všech stran.

“Tím se už nic nezmění...” šeptala zdrceně. Pak však v ní převládl mariňák. Zdvihla hlavu a prohlásila: “Ale spraví mi to náladu. Veliteli, jsem připravená.”

× × ×

Od Coubertova nepovedeného útěku, během kterého přišel o život, je strážili jak oko v hlavě. Nestačilo, že okolo stanu neustále přecházeli dva strážníci. Byli ve stanu trvale připoutáni za ruce a nohy jeden ke druhému, z pouhého vymočení se stávalo společensky trapné drama. Jeromemu Gostanianovi se zanítila zmrzačená ruka, měl neustále horečku a oni byli proti ní bezmocní. Povstalci neměli v ležení lékaře, strážníci naznačovali, že nejjednodušší řešení bude utnout celý zbytek paže a ránu zavčas zalít kořalkou. Nebo rozpáleným olejem.

Předevčírem je vyhnali na nějakou dobu ze stanu, aby jim ukázali popravu vojáka, který prchajícího Nielse zastřelil. Voják, ještě spíš chlapec, byl zvolna naražen na kůl a ponechán tak. Po dvou dnech na slunci už mrtvola hrozně páchla, aniž by to strážným vadilo. Mraky much zalétaly ochladit se do stínu stanu a ztěžovaly zajatcům život ještě víc.

Dnes, pozdě odpoledne zaslechli hluk motorů džípů a pokřik vojáků, vyrážejících na další nájezd. Od té doby panoval v táboře poměrný klid. Dokonce i strážníci přestali pravidelně obcházet. Jeden z nich zašel do stanu, kopl do Jeroma, jestli je ještě naživu a zase odešel. Začalo se stmívat, na obloze se objevily mraky. Strážníci byli vystřídáni, jejich nástupci se však ke svému úkolu stavěli stejně laxně. Usadili se vedle vchodu do stanu a o čemsi se vybavovali. A bylo už dost pozdě, když jejich hovor náhle umlkl. Před stanem se rozsvítila silná svítidla a vzápětí dovnitř vstoupila skupina bělochů v maskovacích uniformách. Oděvy byly dokonale anonymní, neunesly ani odznaky hodností, ani symboly státní příslušnosti.

“Kdo jste? Přišli jste nás zachránit, nebo vystřídat ty druhé,” ptal se jich Claude Poitier, ale nedostalo se mu odpovědi. Místo toho byl uspán nějakou rychle působící injekcí, stejně jako všichni ostatní.

× × ×

“Šlo to pěkně,” pochvaloval si Baranov. “Vyšší schopnosti mají něco do sebe, ti chlapíci ani nepípli.” Přivolał dálkovým ovladačem plošinu. Když na ni přemístili osvobozené zajatce i sebe, vznesli se a zahájili na mrtvý tábor palbu. Soustředěná kvanta energie z fázových děl drtila vše, co mohlo mít vojenský význam. “Tohle už jim k ničemu nebude. A nikdo jiný to také nezneužije,” řekl k tomu kníže Martin, když zadával povel.

Dílo zkázy dokončil požár, který se v trnovníkovém lese šířil rychlostí blesku. “Hotovo, letíme na Bosuku!”

“A jaký to má význam?” ptala se Nicolle. “Zajatce jsme osvobodili, tak můžeme zmizet.”

“Mohli bychom. Ale proč, když můžeme udělat něco dobrého. Ostatní strany téhle zbytečné války bojují za lepší budoucnost, nebo si to aspoň myslí. Jenže Bosuka je renegát. Bojuje jen za sebe, za velký palác někde v neutrální zemi, kde by se ho nikdo neptal, jak ke svým penězům přišel. Čím méně bude takových jako on, tím dřív se ostatní strany domluví. Snad.”

Poradili se nad elektronickou mapou oblasti, součástí navigačního systému plošiny: “My jsme tady.” To bylo jednoduché říct, když jejich polohu ukazoval blikající bod. “A Bosuka odejel do vesnice zde, kde se má setkat s druhou částí svého oddílu.”

“Ve vesnici ne. Jeden z těch v táboře věděl víc, Bosuka se má spojit s ostatními zde...”

“Svatý Roch? Tady, mezi všemi těmi vesnicemi Umba umba?”

“Spíš 'Ouha, bomba.' Byla to katolická misie, bohužel, zdejší humanita moc neříká. Důstojní otcové měli léky a nechápali, že užívat je na prosté civilisty je plýtváním. Tak jim to Bosukův pobočník vysvětlil...”

× × ×

Paprsky fázových zbraní jsou neviditelné. Přestože během letu atmosférou rozkládají i molekuly vzduchu, efekt je tak kratičký, že ho člověk pouhým okem nezachytí. Až když dopadnou na cíl, ale to už bývá pozdě. To už jsou kmity atomů v molekulách hmoty v protifázi a dochází k rozpadu vazeb. Podle zaostření paprsku se může objevit mikroskopická puklinka, nebo se těleso rozletí na všechny strany v oblaku výbuchu.

Katastrofu u vyvražděné misie Svatého Rocha přežil, čirou náhodou, jediný Bosukův voják. Vesničané, které zvuky masakru a jejich náhlé utichnutí přilákaly na průzkum, ho našli. A byli tak překvapeni obrazem zmaru, jaký na onom místě spatřili, že ho dokonce nezabili hned, v pomstě za dosavadní příkoří. Nejprve se ho důkladně vyptali. A zpráva o kříži ze zničené zvonice, který vzplanul, vznesl se a začal šířit zkázu se brzy roznesla široko daleko...

× × ×

“A jak dál? S plošinou přeci nemůžeme na letiště.”

“Proč by ne. Prostě se složí. Vy jste ji neviděla zespod, dno má počmárané tak, že vypadá jako bedna. Kousek od Freetownu na nás má čekat nákladník. Proveze nás městem.”

Vůz tam byl. Bezejmenný vojenský tahač, ničím zvláštní. Když uložili složenou plošinu na korbu a sesedli se kolem ní, vypadali jako každá jiná skupina vojáků. Téměř každá.

“Kolik tady asi tak jezdívá bílých vojáků,” všimla si Nicolle drobné anomálie.

“Moc ne,” souhlasil Baranov. “Tak chlapi, do práce.”

Ze skříně vozidla vytáhli maskovací plachtu. Plachta to byla zajímavá. Zvenčí se jevila jako obyčejné zelenožluté pogumované plátno. Kdo však seděl pod ní, měl docela dobrý výhled na libovolnou stranu. Pod její ochranou projížděli kolem hlídek, které je okázale ignorovaly. Nicolle to připadalo divné. Ještě divnější se jí zdálo chování velitelů. Bez ohledu na rizika ze strany náhodných soupeřů, Baranov i Pažitek klidně pospávali. Pak ale na zkoušku zapojila své nové schopnosti a musela se jim v duchu omluvit; Od obou se šířilo silné pole, nutící normálního člověka nevnímat, co vlastně vidí.

“Uách... To už jsme na letišti?” protáhl se náhle kníže. Usmál se na Nicoll a zeptal se jí: “Tak jak se vám cestuje pod psychickým štítem?”

“Překvapilo mě to. V první chvíli jsem vás chtěla prohlásit za sebevraha - spát na frontové linii. Ale pochopila jsem!” pochlubila se.

“Chce to zvyk, slečno Nicolle,” vysvětloval jí. “Zpočátku jsem četl myšlenky prakticky neustále a bavilo mě to. Pak jsem několikrát narazil, pár lidí mi naznačilo, že to není fér a od té doby to dělám, jen když potřebuji někoho přesvědčit jménem Impéria. U vás je to zajímavější. Vaše profese vede ke zvědavosti až dotěrnosti,” mrkl na ni “a z toho důvodu se právě používání čtení podvědomě bráníte. Ale je to správné.”

Přijala žert bez urážky: “Možná. Ale jestliže dokážete zabránit lidem vnímat realitu, proč pořád ještě neletíme na plošině?”

“My jsme také jen lidi a máme své hranice. Nedokázali bychom uhlídat každého civila, který by nás mohl vidět. S vojáky je to snazší. Jejich myšlenky rozeznáváme spolehlivě předem a upravujeme je průběžně.”

“Chápu. Přesto by ale nějaký obyčejný záškodník, třeba lupič, na vás mohl klidně vystřelit, aniž byste o něm věděl.”

“Nemyslím. Musel by to být šílenec, nebo absolutní profesionál. V běžném člověku vyvolává představa vraždy silné emoce a takového vidí i člověk s poměrně nízkým stupněm transformace.”

“Jako já?”

“Jako vy.”

“Stále však zůstává riziko, že po vás někdo střílí z dalekonosné zbraně, aniž by věděl, na koho vlastně míří. Nemluvě o tom, že v kraji, kde do armády verbují desetileté kluky, je profesionálů docela dost. A víceméně šílení jsou též.”

“Tohle riziko tu je. Jenže na něj jsme připravení. Máme víc hraček, než jsme vám zatím ukázali. Mohl bych o nich vyprávět celé dny, až by vám z toho třeštila hlava. Lepší bude, když na ně budete přicházet pomalu. Budou to pro vás takové perličky, vytrhující ze všednosti našeho pracovního života.”

“Dobrá, nechám se překvapit.”

× × ×

Claude Poitier se probudil z podivného spánku a zmateně zkoumal, kde vlastně je. Šero, skoro tma, nedávalo moc odpovědí. Hukot, mírné chvění... Kulaté okénko na dosah od lehátka. V něm temná obloha s jasnými hvězdami... V letadle? Čím letadle? Když napnul uši, zdálo se mu že slyší hlasy. Zněly slovansky, pravděpodobně rusky, tipoval. Ale do nich se vmísila i angličtina. Tou mluvila nějaká žena, nemohl se zbavit domněnky, že ji zná. Ale to je přece vyloučeno, co by zde dělala. “Jerome! Jacquesi!” zkusil zavolat kolegy. Bez odpovědi. Zkusil to znova, se stejným výsledkem. Rozhodl se, že se po něm podívá osobně, ale byl k lůžku pevně připoután. Tedy pokračování únosu? Kolikrát ještě! Začal šukat pouty. Byla to marná snaha, přesto měla určitý výsledek. Vedle se kdosi zasmál a dveře do jejich oddílu se otevřely. Tam vedle bylo jasné světlo, jeho oslněné oči mu ukázaly jen štíhlou siluetu člověka v uniformě.

“Ca va, Claude,” pozdravila postava francouzsky.

Nevěřil vlastním uším. “Nicolle?!?”

“Jsem to já.”

“Proč jsme přivázaní?”

“Abyste nepadli. Hned vás uvolním. Jak se jinak cítíš?”

“Hrozně... Ti mizerní negři zabili Nielse. Ukradli nám úplně všechno, hodili nás do prosraného stanu a pak ho ještě zabili.”

“Vím.”

“Jak to? Kde ses tu vůbec vzala? A kde vlastně jsme?” ptal se s podezřením.

“Jste v bezpečí.”

“To není odpověď,” řekl jí vyčítavě.

“Jste v letadle, které míří do Evropy. Chceš víc? Necháme si vás pár dní v nemocnici, dokud se nedáte dohromady a pak vás necháme jít.”

“Kdo je to – my ? Copak nejsme ve francouzském letounu?”

“Ne,” odpověděla mu stroze.

“A čím tedy je? Čím je ta uniforma, kterou máš na sobě? Přece jsi nikdy neměla armádu ráda!”

“Víš Claude... Časy se mění a lidé s nimi,” povzdechla si. Reportér se zaškaredil a odvrátil se. Když mu řekla, že Jerome s Jacquesem Beauvertem budou spát po celý zbytek letu, jenom zavrčel. Přisunul se blíže k okénku a vyhlížel do tmy. Nicolle ho nechala na pokoji. Až moc, protože po odchodu za sebou opět zamkla. Poitier vztekle uhodil do palandy. Z vězení do vězení. Už toho měl dost.

Letoun se naklonil a současně začal klesat. Nenadálé odlehčení jej málem vyneslo z lůžka, rychle se zachytil a raději sáhl po řemenech. Přezky do sebe zapadly s úlevným cvaknutím. ‘No jo, armáda... Na tohle myslí, ale že by varovali před manévrem, to ne,’ zanádal. Letoun klesal rychle, pronikl vrstvou mraků prozářených reflektory stroje a dole se ukázalo rozzářené město. Nepoznával ho, byl si jen zcela jistý, že nejde o Paříž. Zanedlouho se kola stroje dotkla ranveje, zaječely gumy, stroj se sklonil, dosedl docela a zůstaly jen lehké ořesy s klesající intenzitou i frekvencí. S mírným pohupováním dojel stroj kam měl a turbíny zmlkly.

Místo nich se zvýšila intenzita hovoru za přepážkou, cvakaly přezky řemenů, podupávaly vysoké vojenské boty a nenadále kdosi řekl anglicky: “Ano Nicolle, dokonči to s nimi.” Podlaha se rozduřila ozvěnou kroků cizích vojáků, bylo jich stále méně a náhle bylo úplně ticho. “Co to mělo znamenat?” dumal Claude a po zádech mu přeběhl mráz. Hlavou se mu honily černé představy, přitom myšlenka, že zabít je teprve tady je trochu nelogické, ho vůbec nenapadla. Rozhlédl se kolem sebe, jeho pohled ulpěl na několika bodech.

Když se otevřely dveře oddílu a Nicolle nahlédla dovnitř, byla uvnitř úplná tma a po muži nebylo ani vidu. “Claude.” Ani hlásku. Krátce sykla, pak řekla znovu: “Claude, nedělej hlouposti. Nic se ti nestane, za pár dní budeš doma.” Odpovědí jí bylo jen mlčení, možná s trochou pozornosti by zaslechla napjaté oddychování. Promluvila do třetice: “Jestli okamžitě neodložíš ty řemeny a nevyjdeš ven jako hodný chlapec, tak ti dovnitř hodím kouřový granát.”

“To bys neudělala, ohrozila bys Jeromeho a Jacquese,” zazněl hlas z temnoty. Přes veškerý vzdor v něm bylo slyšet překvapení.

“To máš pravdu... Ale oni se dostanou do nemocnice tak jako tak. Ty bys tam nemusel. Sakra Claude, nejsme lidožrouti, tak si přestaň hrát na akčního hrdinu v ohrožení a vylez.” Zazvonil odhozený kus kovu. Pouze jeden. “Pojď na světlo, chci tě mít na očích, než dostaneš rozum.” Ani se nepohnul. “Ty seš přece blázen,” prohlásila. Vstoupila dovnitř. V příštím okamžiku se prudce sešla, nad hlavou jí prosvištěla těžká kovová přezka a neškodně udeřila do stěny. Claude zavyl a vrhl se po ní. Nepřekvapil ji. Uskočila a srazila ho k podlaze úderem do zad, jak se řítil kolem ní. Pak na něj skočila, dříve než se stačil opět zdvihnout a znehybnila ho. “Claude! Prober se. Co tě to popadlo? To jsem přece já, Nicolle.”

“Ty nejsi Nicolle. Nemůžeš být. Ta by něčeho takového... au.” Věděla, že má nalomenou ruku, věděla o něm úplně všechno, ale nesměla mu to říct. Místo toho začala vykládat pár historek, jaké nemohl znát nikdo jiný než přímý účastník. Niels a jeho přátelé a ona. Jeho občasné pokusy o osvobození ustaly, v jeho mysli se rozprostřel klid. Uvěřil jí.

Jenom, když mu pomáhala vstát, se zeptal: “Kde ses naučila tak bojovat?”

“Udělala jsem si základní kurs pro reportéry v krizových oblastech. Copak myslíš, že na něco takového berou jen chlapy?” zalhala mu.

“Ale jak ses dostala k záchranné výpravě? A vůbec jsi mi neodpověděla, čím výprava to vlastně je!”

“Tak dobře. Jsi v Praze.”

“Impérium? A co tu děláš ty?”

“Profesionální zvědavost. Chci se dozvědět co nejvíce jejich tajemství.”

“A dozvěděla ses nějaké?”

“Jistě.” Pochopil to tak, že tohle je její sólokapr a nikoho jiného nemusí zajímat. Tak se začal ptát na něco jiného. “Jak jsi vlastně věděla, že mám přezky ze řemenů jako zbraň?”

“Jednoduše,” odpověděla. “V řemenech jsou senzory, právě díky nim jsme věděli, že už jsi vzhůru. I to, žeš je ukroutil.” Povzdechla si. “Heleď, Claude, jsou příjemnější místa na vyptávání, než je záď transportního letounu. Pomož mi raději s kamarády.” Ukázala mu, jak změnit pryčny na nosítka s kolečkama a zraněného Jeroma i stále ještě spícího Jacquese vyvézt ven. Záď letounu se sklopila, po vzniklé rampě svezli nosítka dolů. Hned pod záďí letounu již čekal bílý minibus, označený výraznými znaky červeného kříže. Ošetřovatelé od nich nosítka převzali a začali je nakládat dovnitř. Odněkud z temnoty vystoupil muž v uniformě a ne zrovna čistou angličtinou se Nicolle zeptal: “Měla jste nějaké potíže? My slyšeli rvačku...” Díval se přitom významně přímo na Poitiera. Nicolle se zasmála: “Je to v pořádku seržante Puškine. Přítel jen špatně pochopil vaše slova těsně po přistání.”

“Co já říkal?”

“Dokončit to s nimi, to je jako z mafiánského filmu. Většinou pak následuje tichý přístav a pár pytlů cementu...”

“Jo ták,” prohlásil voják a s chechtáním odešel do tmy. Claude ho sledoval stále ještě s trochou strachu. “A co teď?” zeptal se, když umlkl poslední zvuk.

“Sanatorium. Prohlédnou vás, co jste ještě chytili, nechají si vás pár dní na pozorování, kdo ví.”

“A pak?”

“Nevím. Možná dostanete návrh, abyste zůstali.”

“Já nechci zůstat.”

“Když ne, tak ne... Ale je docela možné, že sám změníš názor, až nás poznáš blíž.”

“Nemyslím...”

× × ×

Zázraky se nestávají tak často. A katolická církev, posedlá jejich hledáním, zapisováním a oslavováním, je nikdy neignoruje. Zpráva o konci generála Bosuky, který zemřel právě na

místě, kde se dopustil jednoho ze svých zločinů, se donesla do Vatikánu rychle. Současně se zprávou, že vesničané z okolí, dosud ve víře vlažní až nepřátelští, masově žádají křest.

Mašinerie jedné z nejmocnějších organizací světa se dala do pohybu. Již třetího dne přistála na provizorním letišti nedaleko od trosek misie letka vrtulníků. Kromě čtyř námořních pěšáků z nich mnohem volněji vyšla další skupinka. Přes civilní oděvy z nich vyzařovala určitá důstojnost, nenechávající nikoho na pochybách, že se jedná o kněze.

Vojáci vybudovali provizorní tábořiště a dál se kromě stavění hlídek zdánlivě o nic nestarali. Tím pečlivěji sledovali konání svých chráněnců. Těm to neušlo.

“Vypadáte dost překvapeně majore,” řekl páter Pavel veliteli jednotky majoru Brahmsovi při večeři.

“Máte pravdu. Netušil jsem, že najdu kněze, jak v mikroskopu prohlíží vzorky mrtvých.”

“Nedivte se. Doktorát z teologie byl až můj druhý. A nejsem v tom tady sám. Bratr Ignác je promován inženýr - metalurg. Určitě jste ho již vidět procházet se mezi vraky.”

“Ano. Řezal pilkou všechno možné. Nespoléhali jste se pouze na teologické řešení otázek boží moci.”

“Pro nás smrtelníky je dost nepředstavitelná. Je zvláštní, že ji tak nečekaně otevřeně předvedl.”

“A co jste zatím zjistili? Třeba přímo vy.”

“Co jsem zjistil? Slyšel jste někdy takový malý domácí horor, jak opilá služebná zaměnila svátečního krocana s nemluvnětem a dala péct slavnostní večeři do mikrovlnné trouby?”

“Nechutné. To se někdy stalo?”

“Znáte to. Stalo se to vzdálenému bratranci bratrova kamaráda z vedlejšího města. Ale vážně: Ti chlapíci zde doslova pukli... Jejich buňky rozervalo pára, která se v nich vytvořila během krátkého okamžiku.”

“Bůh používá mikrovlny?”

“Ano, nebo něco hodně podobného,” dodal páter a zamyšleně se odmlčel. Tichým podvečerem, který dosud rušilo jen nepřetržité šumění deště, se náhle rozlehla vzdálená dávka z automatické pušky. Jen pár výstřelů, zakončených bolestným výkřikem. Mariňáci neváhali, bleskově zaujali kruhovou obranu a s klidem profesionálů vyhlíželi soupeře. Nikdo však neútočil. Místo bandy nájezdníků přitáhl z vesnice zástup domorodců. Dva nesli na sedadle vytrženém z dříví zakrváceného chlapce. Brahms doprovázený překladatelem jim vyšel naproti. “Jak se to stalo?” zeptal se, zatím co se lékař věnoval dítěti. Vesničané byli rozpačití, do vysvětlování se jim příliš nechtělo. Majora to brzo přestalo bavit a šel se zeptat přímo zraněného. “To ta puška... Našel jsem ji... Chtěl jsem se pochlubit...” Kluk byl v šoku, ani se nepokoušel lhát.

“Aha.” Co si major myslel ve skutečnosti, neřekl. Jen přikázal, aby dotyčnou zbraň přinesli. Za půl hodiny se nad ní již skláněli zbrojír jednotky i bratr Ignác. Závěr zbraně byl roztržený, hlaveň vypadala, jako by ji po délce rozpárali nožem. Ale i tam, kde nedošlo ke krajnímu poškození, vypadal kov jako houba. “Tohle jsem už viděl,” pravil bratr Ignác. “Všechny vraky nesou stejné stopy poškození. Kluk sebral zbraň a netušil, že je nepoužitelná.”

“Nepochybuji o tom, že nebyl sám. Jestli jim je nezabavíme, tak se tu zmrzačí.”

“Nedají nám je. Je to jejich kořist.”

“Budeme je muset nějak přesvědčit.”

“Jak?”

Nakonec to provedli tak. Pod záminkou, že chce vlastní zbraň, ale vojáci mu žádnou nechtějí dát, odejel bratr Ignác do vesnice. Tam našel ochotného prodejce. Prohlédl si nabídnutou zbraň. Pocházela od Bosukových vojáků a byla narušená. “Chci ji vyzkoušet,” pravil. Uvázal zbraň k džípu, kterým přijel a provazem ji odpálil. Vybuchla po druhém výstřelu. “Jinou nemáš?”

Chlap vypadal užasle, ale odběhl a za chvíli se vrátil s několika dalšími puškami i jejich majiteli. Opakované zkoušky dopadly fatálně. Ani jedna zbraň nevydržela déle než několik ran. “To je zlé. Odkud ty zmetky máte?” hrál si kněz na neinformovaného.

“Z bojiště.”

“Ach nešťastníci! Prokletých zbraní zatracených jste se zmocnili. Měli navždy zůstat zapomenuty po boku svých pánů...” Jen co překladatel dokončil poslední větu, nastal chaos. Zmatené náboženské přesvědčení místních, trosky původní víry promíchané s kořínky křesťanství, zaúčinkovalo. Na místě, kde kněz s doprovodem stál, se začala vršit hromada 'prokletých' zbraní. Nejen zbraní. Všeho, co pomstychtiví vesničané pobitým soupeřům sebrali. Bratr Ignác musel dokonce slíbit, že vše odveze, očistí od zbytků ďábelství a navíc pro jistotu zakope. Odjížděl docela spokojený, jistý si, že na místě nezůstala ani jediná nebezpečná zbraň. Překvapení na něj čekalo až v táboře, když se s pomocí několika vojáků pustil do třídění úlovku. “Otče Ignáci,” oslovil ho nenadále jeden z pomocníků a ukázal mu svůj nález. Přívšek na krk. Na zlatém řetízku visela pěticentimetrová placka z kovu tak černého, že přitahoval oči jako hluboká studna. Její kraj byl lemován páskem ze zlata, dokonale zataveného do podkladu. A uvnitř kroužku se skvěla stříbrná trojcípá hvězda se zalomenými rameny. Znak Impéria.